

Any nou, velles ocurrències

written by Jaume Gras i Bartrolí | 14 de gener de 2025

Durant les recents festes de Nadal, des dels sectors més entregats i voluntariosos del poc que queda del catalanisme de postguerra, ens mostraven un entusiasme exagerat sobre el futur de la llengua tot i l'evident minorització. Els catalans disminuïm al mateix ritme que s'incrementen els contribuents i aquesta és la gran qüestió que esdevé una constant des del 39. El que apuntem és un simple exercici aritmètic que resulta ben fàcil de comprovar.

Uns ens deien, cofois, que l'interès que despertem els cursets de català és engrescador. Altres opinions, en una línia complementària, afirmaven que, ni que la immigració sigui massiva i deixi els catalans en una reserva, és gairebé un bé de Déu que no podem evitar. Els establerts no tenen límits.

Les opinions sobre la llengua es feien des d'aquesta mirada tan perjudicial de l'activisme militant per a les minories, tot i ser a casa nostra. Al nostre terreny. Com he dit abans, hi ha qui creu que no haver pogut satisfer tanta demanda de cursets de català ja és un indicador favorable. Hi ha qui es conforma amb qualsevol cosa per fer creure que el dia és esplèndid quan des de fa molts anys cau una pluja torrencial de fang sobre la catalanitat.

La inoperància de l'administració regional és reconeguda i potser per això també ens volen fer creure que un dels problemes de la llengua és només administratiu per incapacitat d'organitzar les classes necessàries. Tots tenim ben present el col·lapse de la convocatòria de les oposicions de fa un any que amb altres desgavells són un referent més.

Els més crèduls ens diuen que hi ha una cua potencial de més de dos milions de foresters que volen conèixer els nostres mots. Donen a entendre que hi ha perspectiva. Estan tan

contents que no es pregunten ni el perquè i d'on coi prové tanta demanda milionària. O si existeix cap altre país al món que mantingui aquest elevat ritme d'arribades foresteres en tan pocs anys. Amb aquesta proporció, és clar.

A Catalunya sempre hi ha gent que fa proclames grandiloqüents per no desanimar els indígenes que queden i ho fa com si fóssim estúpids de debò, no sabéssim ni sumar ni restar o patíssim idèntica ceguesa. Per això, tots els mitjans més o menys subvencionats, des dels públics fins als més monàrquics, declamen i asseveren, però no es pregunten ni qüestionen mai res sobre un fenomen que fan veure que és tan natural com ho és el de la pluja.

Aquests dies tan entranyables han servit perquè alguns d'aquests mitjans de comunicació coincidissin en la línia d'acceptació reverencial general mitjançant editorials o informacions. Tant se val el gènere. Argumentaven, per descomptat, els "avantatges" d'incrementar el PIB a partir de la immigració. Incrementar la productivitat general a partir de la importació de foresters que ja és una pràctica econòmica en si mateix després de tants decennis d'experiència. La intensitat és similar a la dels anys seixanta o els 2000. Ho tenen apamat i quan s'hi posen no és per poca cosa.

Tots sabem que per no sortir de l'estela del políticament correcte, la doctrina neocatalanista elaborada durant el franquisme ens deia que la integració es produiria de forma gairebé automàtica gràcies al pas del temps i, sobretot, gràcies al coneixement de la llengua. Ara ja es poden avaluar aquests pressupòsits i sabem que bàsicament era una faula. Ensenyar una llengua és indispensable, bàsic, però no garanteix que la majoria de la població la faci servir i encara menys que se la faci seva en segons quines condicions. L'hegemonia és indispensable.

La doctrina de la integració, tant elemental en el plantejament com ineficaç en els resultats, creu que el futur

de la llengua –el de la catalanitat (?)– descansava i descansa només en l'apostolat. La idea de fons era que un cop impartit el verb tothom l'abraçaria encara que no els hi fes falta, generalment per absència d'interlocutors. O que per adhesió idíl·lica renunciarien a la seva parla materna amb la qual es podien i es poden moure amb tota comoditat per tot arreu. A Barcelona i a l'àrea metropolitana això succeeix des de la Dictadura. Això sí que no és cap falla.

Hi ha sectors que s'entossudeixen, des de la mateixa sènia retòrica, a donar suport a la mateixa doctrina que és clar que ja no és vàlida. Ens volen fer creure que ara, amb els dos milions i mig més de "nous catalans" provinents de Sud-amèrica, el Nord de l'Àfrica o l'Àsia musulmana els resultats han de ser diferents. Una quimera.

L'eufòria nadalenca descansava en l'argument pampallugues que si el sistema va col·lapsar davant de tant d'interès, el futur no és tan magre i que el principal problema és d'oferta, que no de demanda tan brutal. Com succeeix amb els habitatges, hi ha més demanda que oferta perquè la demanda és tan desmesurada, irresponsable que el país sempre va a remolc. A la Catalunya de les meravelles res va a l'hora perquè entre molts defectes de matriu hi ha una gran incapacitat de preveure res i molt menys capacitat per avançar-se als efectes de res. L'autonomisme va fent al seu aire, els mitjans blanquegen les incongruències amb el silenci o l'aquiescència i la societat ho encaixa tot, silent, impàvida.

No pretenc aigualir per sistema l'optimisme desfermat per la necessitat de donar esperança. La meua obligació és veure les coses tal com són i no mirar de reüll o aplaudir les rondalles només perquè tenen una música de fons agradable. L'esperança ha de ser construïda amb la solidesa dels fets, no amb els encantaments i les bones intencions. La filosofia positiva no serveix per a tot. Intentar normalitzar el país a partir de l'autoengany i els propòsits optimistes, ens ha dut on estem: a la minorització i a la insignificança. Els autonomistes no

han estat capaços ni de mantenir la immersió a les escoles i són ells els qui han renunciat a aplicar-la amb la mateixa patxoca que van enganyar als compatriotes els dies 10 i el 27 d'octubre de 2017. Incapacitat manifesta i molta corrupció moral, d'aquesta moral que vanitosament tant en parlen en relació amb segons quins negociats.

Que la demanda hagi bloquejat el sistema és lògic i només cal fer números per entendre que aquests cursets, ni que siguin de cap de setmana per justificar qualsevol collonada estadística, és probable que no es puguin fer senzillament per manca de professorat. Ras i curt. A Catalunya el desgavell és tal que no hi ha prou professionals per ensenyar la matèria, com tampoc hi ha metges i infermeres que se'ls exigeixi la llengua del país per treballar, la pròpia i tan oficial com ho és la castellana si ens posem autonomistes. Ni això.

Cal ser molt ingenus per creure que per a la Catalunya dels 9 milions que ens prepara la nomenclatura autonomista hi hagi tants professors capacitats per atendre les necessitats de l'apostolat que proclamaven els pares del neocatalanisme. Segur que s'empescaran alguna nova ocurrència original com han fet amb l'ensenyament de l'àrab a l'escoles públiques tan ben referenciades a tot Europa.

Estem a l'expectativa. Aquest any 2025 promet, malauradament.